

Víctor Naudi, candidat a cap de Govern de Socialdemocràcia i Progrés

“Volem optimisme i planificar el futur, Martí ha suscitat descontentament”

Víctor Naudi va ser ministre d'Interior amb el breu Govern socialdemocrata de Jaume Bartumeu (2009-2011), a qui va donar suport en un nou projecte polític: Socialdemocràcia i Progrés (SDP), sorgit d'una escissió del PS. Naudi argumenta que la ciutadania ha de recuperar l'optimisme i el poder adquisitiu per afavorir el consum intern, i defensa un Estat del benestar que afavoreixi els més vulnerables.

E.J.M.

ANDORRA LA VELLA

¿Quin és el model de país que vol Víctor Naudi?

El meu model de país és el d'un país normal. A SDP aportem una visió de futur per als pròxims vint anys i, per això, presentem reformes del model d'Estat, de les institucions. Volem acabar amb el que ha passat amb el Govern de Martí, el governar dia a dia. Això no pot ser! Cal una planificació de futur, que la gent s'il·lusioni. L'obligació del pròxim Govern és que tothom pugui veure realitzat el seu projecte vital.

Defensem l'economia de lliure mercat però dins d'un Estat fort que vetlli per la igualtat d'oportunitats i ajudi els més febles. El nostre deure és consolidar l'Estat del benestar i millorar-lo, i per fer-ho fan falta ingressos; per tant, el primer que cal és afavorir el redreçament econòmic. La finalitat és el creixement econòmic i reduir l'atur i posar-hi fi.

Parla d'un país a vint anys vista, però no és estrany que els governs posteriors, si no són del mateix color polític, es carreguin part de la feina feta per l'executiu anterior.

Per això parlem d'un model a anys vista! En l'última legislatura, el Govern i el grup parlamentari que li ha donat suport han legislat a la babalà, modificant lleis per conveniència o per pressions. Cal garantir seguretat jurídica i legislativa perquè la gent conegui les regles del joc, i també per atreure la inversió estrangera.

La Llei de la funció pública s'ha de modificar i actualitzar, cal un pla de salut i aclarir la llei de transferències comunals per evitar duplicitats, ja que repercuteixen en la butxaca de la ciutadania i en els fons de l'Estat. Tot això només es pot fer amb el consens de totes les forces presents al Consell General, establint un pacte perquè perduri en el temps.

TATI MASIA

El nostre deure és consolidar l'Estat del benestar, però ens fan falta ingressos

Som un partit nou però el tarannà no ha variat, defensem els mateixos valors

El futur de la CASS l'hem de tractar entre totes les forces parlamentàries

Des de l'any 1993, els comuns han anat agafant més competències i vostès aposten per delimitar-les. Aixecaran ampolles.

És una de les conseqüències de la mala manera de fer de Martí. Quan nosaltres vam estar al Govern entre el 2009 i el

2011, vam iniciar el diàleg entre govern i comuns i vam començar a treballar, però l'últim Govern no ha estat dialogant i la situació s'ha complicat. És una qüestió d'Estat i és una responsabilitat que adquirim.

És el primer cop que SDP, partit nascut de l'escissió del PS, es presenta a les eleccions nacionals. Això dividirà el vot entre l'electorat més progressista.

L'altre sector diu que són els detentors del progressisme, però per nosaltres un dels primers valors del progressisme és la tolerància, acceptar que es pot defensar un objectiu comú amb diferents maneres d'actuar. Som un partit nou però el nostre tarannà no ha variat, ni el nostre projecte, perquè continuem defensant els mateixos valors. En els últims dos anys hem incorporat molta gent nova, i això demostra que defensem la pluralitat, que no som sectaris, que no ens enroquem. Defensem un programa de progrés però realista, que toca de peus a terra, perquè pensem

que és el que necessita Andorra per als pròxims anys.

El seu lema de campanya és Parlem clar. Doncs parlem d'accions concretes. Defensen l'accés a la nacionalitat al cap de deu anys de residència. Els residents, però, també volen votar a les comunals.

D'entrada, s'hauria de canviar la Constitució perquè el dret de vot és inherent a la nacionalitat, i caldria establir un mínim d'anys de residència per votar a les comunals. Però, tocant de peus a terra, proposem deu anys de residència efectiva per obtenir la nacionalitat i igualtat de drets, i podran votar tant a les generals com a les comunals.

Però no tothom vol renunciar a la seva nacionalitat.

És un dret legítim i ho respecto. Avui en dia qualsevol resident està en igualtat de condicions per obrir un negoci al seu nom, se separen els drets econòmics dels drets polítics.

Un dels pals de pallar del programa d'SDP és la re-

forma de la Llei de la funció pública, basant-se en els 33 acords aconseguits el 2010 amb el Govern de Bartumeu. El funcionariat està crispat.

Quan vam estar al Govern, responsablement, vam culminar una feina. La Llei de la funció pública és essencial i ha fet la seva feina durant vint anys, però les condicions de vida i el funcionament del país han canviat i requereix una remodelació i actualització. La funció pública és un servei per a tothom que ha de ser eficient i transparent i estar preparat, i ho havíem aconseguit des del diàleg. I això s'interrelaciona amb les pensions, perquè no es poden tocar només des d'un punt de vista economicista. Perquè hi hagi un bon servei cal que la gent estigui motivada, ben preparada, amb ganes de tirar endavant.

¿Hi ha massa funcionariat per la mida del país?

Parlem clar: per nosaltres l'administració no està sobredimensionada. Si volem garantir uns serveis públics de qualitat, en sanitat, educació i protecció (bombers, policia), hem de tenir mitjans. Una altra cosa és que dins de l'administració, i més encara en els comuns, calgui un reajustament. Cal mobilitat dins de la carrera professional i una millora dels mitjans informàtics.

Parlem de fiscalitat. Vostès asseguren que no augmentaran la pressió, però ¿mantindran els barems actuals?

El resultat de la llei no ens acaba de satisfer, però ja fa anys que defensem una pressió fiscal al 10%. Les empreses i els autònoms han fet i estan fent grans esforços, però encara es dista molt dels brots verds que diu el senyor Martí. No podem complicar-los més la vida ni apujar-los la pressió fiscal, ara toca donar-los mitjans, facilitar-los els tràmits, evitar l'intrusisme.

Tampoc som partidaris d'apujar, en aquests moments,

Eleccions GENERALS

1 de març del 2015

sense cap estudi, els punts de cotització de la CASS perquè no és urgent. El futur de la CASS l'hem de tractar entre totes les forces parlamentàries, des de la serenor. A més, apostem per canviar el funcionament del SAAS, que està mal gestionat.

Insisteixo: si apugéssim la pressió fiscal ofegariem encara més la nostra economia; per tant, hem de créixer. Si la CASS té ingressos el risc [de quedar-se sense fons per a les pensions], que no existeix ara per ara, anirà minvant i des de la tranquil·litat podem plantejar les solucions a llarg termini.

D'acord, no augmentem la cotització, però les pensions de jubilació acaben sent, en la majoria dels casos, molt baixes. Vostès diuen que les pensions haurien de ser com a mínim com el salari mínim interprofessional.

No defensem allò que no serem capaços de fer, per això parlem primer de redreçament econòmic, estabilitat i creixement. Volem augmentar progressivament les pensions dels jubilats perquè no n'hi hagi cap d'inferior al salari mínim, i si no hi arriben les pensions de solidaritat ho hauran de compensar.

És molt important apujar les pensions i els salaris perquè la congelació salarial, que fa set anys que dura, l'únic que provoca és l'ofec de l'economia. És veritat que les empreses ho passen malament, però si les ajudem i els donem facilitats gradualment es podran anar apujant els salaris i afavorirem el consum intern. Volem optimisme i visió de futur, ara hi ha apatia i descontentament, fruit de la política del senyor Martí.

Tornem a parlar de fiscalitat. ¿Era indispensable per acostar-nos a Europa?

Evidentment. Des del 2005 hem defensat una fiscalitat directa, amb la pressió més baixa possible, perquè era una qüestió de justícia social, respectant l'article 37 de la Constitució, que diu que tothom ha de contribuir en funció dels seus mitjans de forma proporcional. I també per transparència, hem d'acabar amb l'opacitat en certs sectors. Si volem ser un país normal l'única sortida és aquesta, la transparència, el control de la fiscalitat, que no se'ns vegi com un país pirata sinó com un país seriós i col·laborador.

Apostem per negociar un bon acord d'associació amb la Unió Europea (UE). No podem deixar passar el temps sense prendre mesures: l'obligació de

“S’ha de debatre la possibilitat d’avortament en tres supòsits i les opcions per a una mort digna”

SDP parla d’acabar amb la fractura social. És cert que hi ha moltes desigualtats. El sou mitjà ha baixat en els últims anys (2.042 euros), però continua sent molt elevat respecte del que cobra la majoria de gent.

El treballador normal diu: Que m’ho expliquin! Al sector bancari el salari mitjà és de 4.000 euros, i a l’administració també hi ha càrrecs que cobren un sou que distorsiona la mitjana. El problema és que no tenim un servei d’estadística que faciliti les dades objectives i si no tens un quadre d’indicadors econòmics no pots prendre les mesures adequades.

¿No podríem limitar els sous màxims, la diferència màxima salarial entre els que cobren menys i els que guanyen més?

Andorra sempre s’ha caracteritzat per la seva empremadoria i no hi podem posar condicionants. Un dels nostres valors és que no tenim unes reglamentacions molt complexes que posin traves o facin por a l’establiment de certs negocis, i ho hem de conservar. El teixit empresarial està format per moltes petites i mitjanes empreses i autònoms acostumats a ser emprenedors amb un mínim de mitjans. Molts petits negocis tanquen perquè no els surten els números i, a més, perden les ganes de continuar per l’allau de normatives, de pressions i de control. Per reactivar l’economia hem de facilitar certs tràmits i revisar les reglamentacions obsoletes i feixugues.

Quant a les qüestions socials, SDP afirma al seu programa electoral que està d’acord amb la despenalització de l’avortament en tres supòsits i amb una mort digna.

Ja fa temps que defensem la despenalització de l’avortament per una qüestió de dignitat, de llibertat i de drets de les dones. No som un partit proavortista però pensem que, responsablement i lliurement, una dona que vol interrompre l’embaràs en els tres supòsits ho ha de fer en un país normal. ¿Per què una

dona que ja ho passa prou malament se n’ha d’anar a l’estranger? Volem transparència, la possibilitat que es pugui fer.

Un altre tema de debat social és l’opció que les persones puguin decidir el final de la seva vida, que no vol dir que defensem l’eutanàsia sinó les fases prèvies a la mort, des del testament vital fins a la donació d’òrgans, i evitar el sofriment. Cal debatre-ho, creiem que no es pot eludir.

Són dues qüestions que generen debat, i més tenint en compte que tenim un copríncep bisbe.

Per a nosaltres no és un problema, defensem el sistema de copríncepat parlamentari i un dels coprínceps pot no promulgar la llei si no hi està d’acord. Però no hem de buscar excuses, el poble és sobirà, ho diu la Constitució! El grup parlamentari de Toni Martí va establir un precedent molt greu: va evitar el debat! Era el Consell qui ho havia de decidir, i és un precedent inacceptable.

D’altra banda, si hi ha un atractiu a Andorra és el paisatge, que atreu turisme. SDP defensa un ministeri exclusiu de Medi Ambient.

Hem d’evitar més errors. Un dels sectors tradicionals com la pagesia s’ha de potenciar més. Els conreus mantenen el paisatge, disminueixen el risc d’incendi, i els podríem incentivar amb ajudes i, a més, crearíem més llocs de treball.

I lligant-ho amb la llei del sòl, perquè durant anys la construcció va sortir de mare...

La llei del sòl és una mala còpia de la llei espanyola i no està adaptada a les nostres característiques. L’únic que fa és promoure la construcció *in aeternum*, i mentre a Espanya la majoria del sòl és rústic i no s’hi pot construir, aquí no en tenim, de sòl rústic, tot és urbanitzable. S’ha de crear una temporalitat dins del sòl urbanitzable perquè es puguin fer actuacions de caràcter agrícola.

tot Govern és preveure els problemes, anticipar-se i planificar. Tant els estudiants com els empresaris podran anar a la UE en igualtat de condicions. No és fàcil, però no podem deixar passar l’ocasió, hi tenim més a guanyar que a perdre.

Deia que ens veien com un país pirata, però, tot i els avenços fets, afers com el cas Pujol han posat en boca de molta gent el país com un mal exemple i un lloc opac. ¿No volen veure els esforços fets o no s’estan comunicant prou bé?

El Govern de Toni Martí, en lloc de sortir a defensar el nostre estatus i aturar l’allau de comentaris de certa premsa estrangera, ho ha deixat passar. Els únics que ens hem pronunciat hem estat SDP, perquè des de fa temps som un país cooperant, transparent, amb normatives i legislació... Al marge de tot el que ha passat amb aquest senyor, calia defensar que sempre hem estat un país cooperant, amb legislació pròpia, i des del 2010 –vam firmar l’acord d’intercanvi d’informació a la demanda durant el Govern de Bartumeu– hem avançat en transparència i cooperació. Però el Govern actual no ho ha fet i ens ha fet mal, ha creat dubtes.

SDP diu: obertura econòmica sí, però evitant la competència als negocis d’aquí.

Martí va passar els dos primers anys de la legislatura venent-nos l’obertura i la inversió estrangera com el gran negoci, la gran font d’oportunitats. El resultat és molt minso. Excepte per la creació d’alguna empresa de serveis paramèdics, hem vist una allau de petits industrials, molts dels quals fan competència deslleial. No estem en contra que vinguin petits empresaris, però ho han de fer en igualtat de condicions, pagant els impostos que els pertocuen i declarant el personal a la CASS. El que no pot ser és que uns tributin i d’altres no.

Apostem per una inversió estrangera en els serveis del valor afegit, d’implantació de talent, però també parlem de petites unitats de producció, per exemple de disseny per ordinador o producció de petits components tecnològics que siguin fàcils de transportar. És la diversificació d’economia que volem, sostenible i que generi llocs de treball. I, alhora, hem de mantenir i millorar els sectors tradicionals: comerç, turisme, hostaleria i sector bancari.